De ce suferă creştinii credincioşi?

De ce permite Dumnezeu ca să sufere credincioşii?

Shawn Abigail

© SoundWords, Online începând de la: 13.07.2019, Actualizat: 13.07.2019

soundwords.de/ro/a11883.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

De ce suferă creştinii credincioşi? Da, această întrebare se pune deseori: De ce un Dumnezeu iubitor permite ca un om să sufere? Articolul acesta doreşte să dea un răspuns la această întrebare.

Psalmul 119.67 se poate aplica atât la cei credincioşi cât şi la necredincioşi: „Înainte ca eu să trebuiască să sufăr, rătăceam" (aşa cum s-ar mai putea traduce). Dumnezeu foloseşte deseori suferinţa ca să-l atragă la sine pe cel necredincios. Suferinţa ne aminteşte de mortalitatea noastră. Mulţi credincioşi au experimentat că în suferinţă ei au fost cel mai aproape de Dumnezeu. În versetul 75 citim: „Tu ai vrut să-mi faci bine" (aşa s-ar mai putea traduce). Noi avem voie să ştim: Domnul va face ceea ce în cele din urmă este bine şi corect.

Apostolul Pavel a trebuit să îndure multă suferinţă în viaţa lui. Cu toate acestea putea spune: „Ne lăudăm chiar şi în întristare ... Căci ştim: prin întristare învăţăm răbdarea, prin răbdare vine adeverirea, prin adeverire se consolidează speranţa" (Romani 5.3,4: aşa cum s-ar mai putea traduce). Răbdarea, adeverirea şi speranţa sunt însuşiri pe care fiecare creştin credincios doreşte să le aibă. Noi trebuie să învăţăm, că întristarea este *o* metodă, pe care o foloseşte Domnul, ca să dea naştere în noi la aceste însuşiri. Dacă avem parte de întristare, aceasta este o dovadă clară, că credinţa noastră este veritabilă (1 Petru 1.6,7; vezi şi Iacov 1.2-4).

În 2 Corinteni 1.3,4 citim: „Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ..., care ne mângâie în orice necaz al nostru, pentru ca noi [la rândul nostru] să-i putem mângâia pe cei care se află în orice necaz, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu". Dacă noi trecem prin vreun necaz sau prin vreo încercare, deseori avem impresia că ceilalţi nu pot simţi cu noi; dar dacă suntem mângâiaţi de cineva, care a trăit aceleaşi stări, simţim cuvintele lui mult mai mângâietoare şi le putem uşor primi.

Uneori necazul este urmarea păcatului. Romani 3.23 spune: „pentru că toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu." Probabil Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatul nostru. Dar chiar şi în această pedeapsă este mângâiere, căci Domnul caută să aducă pe

copiii Săi înapoi la El. Această pedepsire nu este un semn că Dumnezeu nu Se interesează de noi; ea este mai degrabă dovada *că* El Se preocupă de noi!

Evrei 12.7 spune: ceea ce voi suferiţi este disciplinare: „Dumnezeu Se poartă cu voi ca faţă de nişte fii; căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” Şi în Evrei 12.11 citim: „Orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinşi prin ea rodul dătător de pace al dreptăţii”. Da, uneori păcatul este cauza suferinţei. Însă trebuie să fim foarte precauţi: dacă alţii suferă, noi nu avem voie să-i învinovăţim că nu au mărturisit un păcat oarecare. Tocmai aceasta au făcut sfătuitorii lui Iov. Dar dacă noi înşine suferim, ar trebui să ne verificăm, dacă nu cumva în viaţa noastră este păcat, pe care nu l-am mărturisit.

În Psalmul 119.71 citim: „Era bine pentru mine că a trebuit să sufăr, ca să învăţ să respect rânduielile Tale” (aşa s-ar mai putea traduce). Uneori Dumnezeu trebuie să ne constrângă, ca să ne aducă înapoi la ce este esenţial. Noi putem înţelege mai bine căile lui Dumnezeu şi cuvântul Său, dacă eul nostru este zdrobit. Suferinţa nu este bucurie, dar ea ne face Cuvântul lui Dumnezeu preţios şi real.

Filipeni 1.29 spune: „Pentru că vouă vi s-a dar har, cu privire la Hristos, nu numai să credeţi în El, ci şi să suferiţi pentru El.” În Filipeni 3.10 Pavel scrie: „... ca să-l cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi comuniunea suferinţelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui.” Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul. Domnul Isus a suferit şi de aceea noi nu ar trebui să fim surprinşi, dacă şi noi trebuie să suferim. Suferinţa ne permite să ne identificăm cu Hristos şi să avem părtăşie cu El.

În cele din urmă suferinţa poate avea şi un motiv, pe care noi nu-l cunoaştem. Iov a avut parte de suferinţă îngrozitoare şi la urmă a fost restabilit de Dumnezeu. Însă noi nu găsim în Biblie nici un indiciu că el ar fi constatat vreodată pentru ce el a trebuit să treacă prin toate aceste încercări şi necazuri. Unele motive pentru suferinţele noastre devin clare când vom fi în cer. Însă când vom ajunge acolo, cu siguranţă vom putea spune: „A fost bine pentru

mine că a trebuit să sufăr.”

Tradus de la: Warum leiden Christen?

Titlul original: „Why Do Christians Suffer?“
Cu aprobarea amabilă a www.brethrenonline.org

Traducere: Ion Simionescu